

ся стои, разумѣва ся че въ скоро врѣме грахътъ ти може да ся свърши и ты не ще има вече съ какво да показвашъ чудесіѣтъ си; за туй намѣрихъ за добръ да ти доставѣхъ доволно грахъ да ти ся намѣря за врѣме.

ДѢБѢТЬ.

Идватъ веднажъ при единъ сѣдникъ да ся сѣдятъ двама души, единътъ Иванъ, другийтъ Никола. Иванъ казува: прѣди три години азъ щѣхъ да трѣгнѣхъ на нѣкъдѣ и повѣрихъ на Никола, съ когото бѣхмы много пріятели тогазъ, единъ хубавъ прѣстень, да ми го крое, и сега, като си дойдохъ, искамъ му го, а той ми го не дава. На това Никола туря рѣцъ на гърды и казува: “Увѣрявамъ вы, сѣднице, че азъ отъ туй нѣщо нѣмамъ никакъ извѣстіе, и жалъ ми е като гледамъ пріятеля си Ивана, че ся уловилъ у мене за туй нѣщо, което показува че той не е на себе си.

Сѣдникътъ като чу това каза: “Иване, може ли нѣкой да стане свидѣтель че си повѣрилъ ты прѣстеньтъ Николу?” — „Тамо нѣмаше никой другъ, отговори И-